

B!!! de guàrdia

La UCI Neonatal del nostre Hospital

(Ve de la p. 1) •••

Jordi Ribó

Els nadons que ingressen en la Unitat de Cures Intensives Neonatals provenen del mateix hospital (ingressos interns, aproximadament un 10% dels naixements) o d'altres centres que no disposen d'aquest nivell d'assistència (ingressos externs).

En els darrers tretze anys han ingressat a la UCI Neonatal 2.336 nadons, un 13% dels quals han estat ingressos externs. De tots aquests nens, el 31% varen necessitar cures intensives. Les patolo-

gies més freqüents han estat els problemes respiratoris (36%), la prematuritat i baix pes (31%), les infeccions severes (11%), l'asfíxia neonatal (6%) i d'altres (16%).

L'assistència neonatal del nostre hospital es basa en la integració de la família (assistència neonatal centrada en la família), i els pares tenen fàcil accés als seus fills ingressats. També hi ha un Programa de Promoció de l'Alletament Matern, per afavorir les situacions que beneficien la relació mare-fill.

L'assistència a la Unitat de Cures Intensives Neonatals és multidisciplinària i està formada per un equip bàsic de professionals sanitaris al qual s'integren segons les necessitats de cada nadó altres àrees professionals: neuropediatria, cardiologia pediàtrica, cirurgia pediàtrica, ortopèdia, oftalmologia, ORL, assistència social i professionals d'atenció precoç.

Dra. Amalia Zuasnábar

Estada d'un equip medicoquirúrgic als campaments de refugiats de la RASD del sud d'Algèria

El 23 de maig van marxar cap els campaments de refugiats sahrauís del sud d'Algèria un grup de professionals de l'Hospital, format per la Dra. Victòria Amargós, el Dr. Manel Balcells, la Dra. M. Fe Codina, el Dr. Santiago Montull, el Dr. Manel Jiménez i la Sra. Nati García. Durant els quinze dies que van passar entre el poble sahrauí van visitar uns 1.200 malalts i van fer 22 intervencions quirúrgiques. L'experiència de tipus professional que van viure es va complementar amb unes vivències personals que tots ells consideren molt enriquidores i que ens expliquen en aquest escrit.

A qui sinó a tu, Dakhla

Aquell dia el nostre destí era Dakhla, un campament on viuen cinquanta mil il·lusions infinites del demà.

Vàrem travessar 150 quilòmetres per la sorra. L'horitzó s'ha aliat amb la imaginació i d'aquesta mescla magistral n'ha sortit el desert.

Amb l'impacte d'aquella visió, la nostra maquinària de neurotransmissors va començar a treballar de valent, ens va entrar la "morriña de lo inexplicable" i vam començar a cantar cançons d'agradable record. Tots cantàvem i els dos sahrauís que ens acompanyaven es van capbussar en la nostra borratxera de joventut.

El desert, sense saber-ho nosaltres, ens esperava des de feia segles, i aquell dia, amb l'emoció de la primera vegada, el seu cor batejava de pressa i amb una respiració agitada: vam conèixer el *sirocco*. Pel viatge trobàrem dos pastors immensament rics en somriure i en temps, que de passada cuidaven quatre camells que menjaven el "no res". Aquells camells semisalvatges domesticaven la vida del desert i tots, en aclucar els ulls, vam viatjar cap a la infantesa, pujats a les gèpes a la recerca d'uns reis mags que feia anys se'ns havien escapat de les mans. Aprofitant la màgia del moment vàrem robar de la imaginació unes quantes fotografies de sensacions que mai no caldria passar a paper.

Vam seguir viatjant pel somni del desert mentre s'anava canviant de vestuari: ara immens sense horitzó, ara amb algun arbre, *tajhas* que plantaven cara al *sirocco* i al sol i que, igual que nosaltres, xuclaven com sangoneres la vida del desert. Feia molta calor. Per fi vam divisar, des d'una altra petita carena, l'assentament de Dakhla, un concert harmònic de notes blanques, jaimas distribuïdes en el lloc del qua-

dre on els tocava estar. El poblat era preciós, ordenat i excitant, un acte d'intel·ligència al mig del desert. Ningú no va protestar per aquella violació visual.

En arribar, un exèrcit de nens ens esperava perfectament uniformat, amb ulls immensament grans, profunds i riallers. Vam arribar a la jaima de l'Alien i la seva família ens va obsessionar amb un abundant plat d'hospitalitat. Ens tenien preparat un dinar excel·lent a base d'amanida fresca de tomàquet, ceba i espècies, carn de camell, patates guisades i molt de té. Els nens perfectament uniformats no es movien del nostre costat, amb un desig insaciable i constant de carícies. Després d'haver dinat, els més petits ens van delectar amb cançons i danses senzillament meravelloses.

A fora feia molta calor i ens vam deixar portar per la son de l'hospitalitat. Poc després vam anar a visitar l'hospital. Hi havia pacients ajaguts sobre una sorra ataronjada, esperant sense pressa un solució que potser avui podia arribar. Improvisàrem sales de consulta i vam visitar els malalts amb un decorat que Bertold Brecht havia pensat. La intimitat de la visita era aquí un pecat no permisible. Vàrem visitar prop de 140 malalts, i contents vam sortir al carrer. Un cel rogenç acariciava aquell decorat, uns nens jugaven a pilota i aquells colors eren "exactament" els d'un somni que ja havíem tingut feia molts anys. La febre del crepuscle s'anava infiltrant per la immensitat de cadascun dels grans de sorra i també per cadascuna de les cèl·lules de la nostra pell; i tots, en aquell bany de llum tranquil·la, vam gaudir de la confiança de dos vells amics, que només es coneixien en somnis i que ara s'havien per fi retrobat.

Anàvem esgarrapant espai a un temps infinit

i la velocitat es va tornar una broma inaccessible. Els cooperants havíem ja assassinat el temps i gaudíem plàcidament de tots els sentits. Ningú deia res i tothom acaronava dintre seu aquelles sensacions.

Ens havíem tornat nens.

Cada cosa succeïa al seu moment en aquell concert escrit segles abans. Ara entraven els oboès en forma d'un ramat d'ovelles trencant el cel, ara uns violins de noies passaven rient pel costat; la música anava *en crescendo* fins que entrava la percussió potent d'un mercat on s'intercanviaven il·lusions, però tot feia milers d'anys que havia passat.

Levantant, sense tocar a terra ens vam trobar a la jaima del nen més petit del món: en Jadia, fill de la mare més gran del món, carinyosa, amable i d'una dolçor infinita. Una de les nostres companyes s'ho passava malament en veure que el nen que tant havia cuidat es quedava en aquell altre món, el seu.

Havent sopat vam entrar en una conversa tranquil·la, banyada per un mar de te calent. Hi havia estels, vinguts dels països més llunyans, capitanejats per una lluna jove i desafiant que no havíem vist mai. Només faltava gaudir d'aquella batalla sensual. Vàrem sortir tots de la jaima i, com valents guerrers, ens vam ajeure sobre la sorra per gaudir i patir. Era una obra amb milions d'actors, alguns d'ells fugaços amb un desig lligat a la cua. Vam desitjar-ho tot... Quina llàstima que l'infinit ens cabia a les butxaques! Ens explicàvem anècdotes i rièiem molt. La fisiologia s'apoderà de dos cooperants, i mentre un feia de franc tirador, l'altre esquivava la dinamita arrugada i blanca conduïda pel canó del vent.

Ens vam adormir com angelets al desert; havíem tocat el cel, que portava una melfa lila que ja per sempre seguiríem buscant.

"Durant el dia, el sol ardent ens fermentava, durant la nit, ens amarava l'oci i els immensos silencis dels estels ens avergonyien fins la insignificància" (del llibre *Lawrence d'Aràbia*).

L'esperit del cooperant